

V á ž e n ý a m i l ý d o k t o r e R u d o l f e
H a v l e ,

toto dlouhé oslovení je míněno zcela vážně a doslova. Jsem poněkud vyvedena z míry ctí, které se mi dostalo, neb nejsem práva, abych hodnotila Tvoje dílo a práci z hlediska vědeckého, uměleckého, morálního či filozofického. Nejsem hodna ani toho, abych mluvila jako starý přítel o starém přátelství. Staré přátelství chce společná léta dobrých či zlých prožitků, společné mládí či aspoň společné lásky a nenávisti. Nic z toho není mezi námi. Alespoň ne staré.

Co bylo léta mezi námi, to bylo Tvoje přátelství s mým otcem, Karlem Novým. Přátelství dávné, ani nevím, jak a kdy vzniklé, spájené vzájemnou úctou a vzájemným pochopením. Přátelství ochotné podat kdykoli a jakýkoli důkaz vzájemné lásky. Nikdy by se mi asi nepodařilo říci to takhle veřejně. A říci taky to, že z toho přátelského kruhu nemohu vyjmout ani Tvoji ženu, která sice se ještě nedožila toho "významného životního jubilea", jak se teď říká kulatým narozeninám, ba ani sebe, která Vám oběma za tak mnohé vděčím. Nicméně Tvůj vřelý vztah k vdovám a sirotkům plyne z Tvého rytířského srdce a je podstatou Tvého vztahu nejen ke knihám, což je Tvoje milovaná profese, ale hlavně vztahu k lidem. A tak nejen v zájmu Tvém, ale i v zájmu všech, kterých se v jejich opuštěnosti ují-

máš, Ti přeji mnoho let svěžesti těla, ducha i srdce.

Trá'

Věra Brynske'

Když to někdy kolem 20. května 1949, kdy jsem poprvé vstoupil do honosného studentského paláce na Národní třídě, dostal jsem představení u prezidia Československé akademie věd, který pro Československou společnost na počátku sedmdesátých let 19. století postavili zámožní měšťané. Od toho času, hlídání se tehdy vykonávali dva lidé, nebylo však jenom do hlavy, kde se ještě v předpěch keřů a stěží se někdy došlo, ale i v okolí, kde se nacházely různé drobné i velké společnosti. Já se proto pro své pracovníky snažil uchytit se na druhém patře, kde tehdy sídlil zcela klidný Ústav pro českou literaturu, náležejíci nebožce České akademie věd a umění. V době mojích i nemožných zkratek začali mi sami jeho pracovníci říkat ÚPSČELI.

V neveliké kanceláři v okně na Národní přijal mě vysoce důstojný muž, v něhož jsem se měl na první svého pana profesora hlásit jako nového pracovníka. Ten milý pán působil na mě už zcela královsky, až mi tehdy bylo teprve čtrnáct let, ale taková je už optika mládí, které ještě nedokonalou vysokou školu. Tajemník Ústavu, náš dnešní jubilant, přijal mě přátelsky. A protože se vždy dovedl lidem dívat přímo do očí, prosvítit si i s me k němu při prvním setkání. Dal mi také užitečné informace. Když hovořil, nezapřel, že je Korvák, i když samozřejmě nemluvil jako Fropček a Maryši či Kánek z Gardských roby.